

O EXTENSIE MAI PRELUNGITĂ

de Cristian Ioanide

Stimați cititori,

Complicate și chițibușărești sunt căile de găsire a unui liant care să țină la un loc cele 27 de țări ale Uniunii Europene. Și asta pentru că, de la Babel încoace, este, în general, cu mult mai ușor să disociezi decât să asociezi. Iar acesta nu este un blestem omenesc.

La 18 Iulie 2003, după nu cu puțină trudă, la Bruxelles, *Convenția privind Viitorul Europei* a reușit să producă un document final care a influențat sensibil conținutul proiectului Constituției Europene. Dar deși documentul de care vorbim a trezit destule speranțe, el a fost respins prin referendum în Franța și Olanda.

Mulți analiști politici, care vedeau în Europa Unită o nouă federație de genul Statelor Unite ale Americii de Nord, au făcut o analiză comparativă între acea Convenție și Adunarea de la Philadelphia din 1781. Iar rezultatul acestei analize a fost constatarea unor fenomene opuse.

Adunarea de la Philadelphia a fost autorizată la început doar cu amendarea prevederilor acordului confederației americane. Însă, în final, ea și-a depășit rolul inițial, devenind adunare constituantă în elaborarea Constituției Statelor Unite ale Americii (1787). Părinții Fondatori au propus atunci o nouă constituție pe care fiecare stat trebuia să o voteze, căci în caz contrar acel stat rămânea în afara noii federații.

Spre deosebire de aceasta, Convenția de la Bruxelles a optat pentru o îmbunătățire a sistemului interguvernamental și nu pentru o soluție federală. Iar mandatul ei a fost definit în termeni mai vagi și care lasă loc inițiativei constituționale și soluțiilor juridice creatoare. De aceea, trebuie remarcat de la început că, rezultatele Convenției de la Bruxelles au fost modeste în comparație cu redactarea Constituției de la Philadelphia.

Convenția de la Bruxelles a propus contopirea celor trei "piloni tradiționali" ai Uniunii Europene într'unul singur. Iar acești piloni erau: "pilonul comunitar" (aspectele economice, sociale și de mediu), "pilonul politicii externe și de securitate și "pilonul cooperării în materie juridică și de criminalitate". Iar această contopire era dorită în scopul asigurării Uniunii a unui statut juridic pentru relațiile internaționale.

Dacă s'ar fi întâmplat așa, atunci UE ar fi trebuit să creeze o nouă instituție, și anume aceea a "Ministrului de Externe", care s'o înlocuiască pe aceea a *Inaltului Reprezentant* (Javier Solana) și pe a *Comisarului pentru Relații Externe* din cadrul Comisiei Europene. Și astfel, UE ar fi acționat unitar, ca o adevărată federație, în politica internațională.

Dar n'a fost să fie așa, țările din Uniune având reacții diferite în special în problemele legate de Orientul Apropiat și Mijlociu.

Tot atunci s'a introdus "Carta Europeana a Drepturilor Omului" ca parte integrală a viitoarei constituții, care precizează cu 'claritate' care sunt valorile și obiectivele Uniunii Europene.

Textul a fost supus dezbaterii Conferinței Interguvernamentale, care a fost împuternicită să decidă conținutul definitiv al viitoarei constituții europene. Conferința a început pe 4 Octombrie 2003 și s'a bucurat de participarea șefilor de guvern și miniștrilor de externe ai statelor membre ale Uniunii Europene. Consiliul European de la Bruxelles, din iarna anului 2003, nu a reușit însă să ajungă la o formulă de compromis, astfel încât discuțiile au continuat până la Conferința Consiliului European din Iunie 2004, desfășurată sub Președinția Irlandei.

Principalele controverse au fost legate de sistemul de vot în Consiliul de Miniștri, privind ponderea dintre votul statelor mari în comparație cu celelalte mai mici. Proiectul final, adoptat cu ajutorul esențial al Președinției irlandeze, a impus o nouă definiție a votului din Consiliul de Miniștri. Majoritatea calificată în Consiliu, înseamnă o "dublă majoritate", aceea de 55% dintre statele membre

reprezentând 65% din populația Uniunii Europene. Spre deosebire de propunerea Convenției se observă ridicarea procentului statelor membre pentru adoptarea unei decizii (de la simpla majoritate la 55%), apoi creșterea procentului reprezentând ponderea populației (de la 60% la 65%), precum și introducerea unor noi instrumente. Astfel, cu scopul de a evita ca numai o mică minoritate de state membre (primele trei, cele mai numeroase ca pondere numerică) să fie capabile să blocheze o decizie a celorlalte state, o astfel de minoritate trebuie să fie compusă din cel puțin 4 state.

Din toată această discuție foarte alambicată se observă că, membrii Uniunii nu au găsit încă liantul spiritual care să-i lege cu adevărat într-o confederație, așa cum este cea americană. Orgoliile naționale biruie rezonabilitatea, iar dorința de 'egalitate cu orice preț' face să pălească orice urmă de stimă față de valorile tradiționale.

Din aceste cauze, discuțiile legate de includerea în preambulul Constituției a unei referiri la Divinitate au devenit foarte pătimăse. După lungi dezbateri în Convenție, se optase pentru o variantă în care se vorbea cât se poate de vag doar despre "moștenirea religioasă" a Europei (alături de cea umanistă și culturală) fără o menționare expressis verbis a lui Dumnezeu, adică fără rostirea măcar a termenului literar de "Dumnezeu"(!). Iar cei care au susținut această procedură au argumentat că, "constituția" presupune un contract politic între toți cetățenii polisului european, fără deosebire de credință religioasă, dar care presupune garantarea libertății gândirii și a opiniilor. Prin urmare, această opțiune negativă, spun ei, nu implică ideea că Dumnezeu ar fi murit, ci se explică prin spiritul de toleranță (!) care trebuie să definească orice comunitate politică.

Gândindu-mă la această stranie argumentație, stau și mă întreb dacă cetățenii Uniunii Europene, din 'spirit de toleranță' nu vor fi 'convinși', cumva, să renunțe de bună voie la numele lor de familie, moștenite din moși-strămoși, pentru a nu aduce atingere vreunui musulman pripășit în Europa, prin rezonanțele sale creștine sau iudaice, rămase aici încă de pe vremea Apostolului Pavel. Și pentru că Europa a reușit să ajungă în plin post-creștinism, se cuvine să-i amintim simplele cuvinte ale lui Cristos, referitoare la această problemă: *De aceea, pe orișicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri; dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri.*

Cei drept, proteste au existat, încă de la început, împotriva Cartei Europene a Drepturilor Omului. Astfel, în luna Octombrie 2000, Conferința Episcopilor Catolici Europeni se declara mulțumită în legătură cu cartă, deoarece promova "pacea, justiția și armonia socială" (!). Dar considera că, era "cu desăvârșire inacceptabilă" în punctele în care nu făcea distincție clară între dreptul la căsătorie și dreptul la formarea unei familii, confuzie care avea evident scopul de a "legitima alte uniuni decât cea a căsătoriei dintre un bărbat și o femeie". Iar în Decembrie 2000, viitorul papă Benedict al XVI-lea, Cardinalul Ratzinger declara că: "prin promovarea drepturilor homosexualilor, documentul s'a îndepărtat de drumul bătătorit de istoria morală a omenirii. (...) Ne confruntăm cu distrugerea imaginii pe care omul a avut-o dintotdeauna despre el". Adăugând mai apoi că: "Este regretabil că "Dumnezeu și responsabilitatea noastră în fața lui Dumnezeu" nu au fost "ancorate în constituția europeană".

De asemenea, Cardinalul Camillo Ruini, Vicarul Romei, a spus că documentul Uniunii Europene nu ține cont de "rădăcinile istorice și culturale ale Europei, în particular de creștinism, care reprezintă **sufletul Europei** și care inspiră și astăzi **misiunea și identitatea** acestui continent".

Dar și politicieni de frunte ai Uniunii au criticat în termeni vehemenți această Cartă. Astfel, socialistul francez Jacques Delors, fost președinte al Comisiei Europene, precum și succesorul său, creștin-democratul italian Romano Prodi, au criticat textul, pentru că nu face referire la rădăcinile creștine ale Europei, **care au constituit, de fapt, fundamentul formulării drepturilor omului.**

E aici momentul să amintim că, Europa, deși nu iubește America cu dragostea cea desăvârșită, are 'harul' să împrumute de la ea tot ce-i mai nerațional, precum teoria "corectitudinii politice". Și acest năstrușnic aspect era sesizat de Cardinalul Ratzinger care spunea: "Vestul își face singur rău, iar acest lucru nu poate fi clasificat decât ca fiind patologic". (...) "Într-adevăr, el face eforturi laudabile de deschidere spre valori care îi sunt străine, dar nu este atent la sine însuși; Vestul vede în istoria proprie doar aspectele atroce și distructive, și nu este capabil să accepte ceea ce este măreț și pur în ea". Viitorul papă mai arăta că în societatea apuseană, oricine ridiculizează sau discreditează Coranul sau islamismul, este aspru pedepsit. "Dar când vine vorba de Cristos și de valorile care sunt sacre pentru creștini, cea mai importantă devine libertatea de opinie".

Dar chiar și acum, înainte de summit-ul de la Bruxelles, cancelarul german Angela Merkel a pledat pentru menționarea creștinismului în Constituția UE, afirmând că Europa "ar trebui să fie pregătită să lupte" pentru valorile sale. "Aș vrea ca atașamentul față de valorile creștine să fie marcat"

În tratatul constituțional, a declarat cancelarul protestant, a cărui țară asigură acum președinția UE. "Europa trebuie să continue să se preocupe de această problemă", a adăugat ea, subliniind că Legea fundamentală germană insistă asupra "responsabilității în fața lui Dumnezeu și a oamenilor." (...) "Printr'o referire la creștinism nimeni nu este exclus. Noi, însă, din teama de a nu marginaliza pe cei de altă credință **am renunțat să susținem propriile noastre convingeri**".

Dar, deși pline de o dragoste sinceră pentru Adevăr, dorințele doamnei Merkel sunt, cum să zic?, împotriva curentului zilei. Astfel, la summit-ul care tocmai s'a încheiat pe când încă scriu aceste rânduri, participanții au găsit o 'soluție' pentru Carta Drepturilor Fundamentale - document contestat vehement de Marea Britanie și un capitol extrem de dificil al negocierilor. Ei bine, carta, trecută de la creștinism la "corectitudine politică", va avea totuși un caracter juridic, dar nu s'a decis deocamdată, dacă va fi inclusă în tratat, sau se va face doar o referire la ea. Bruxellesul a făcut, însă, ce-i drept, o mare concesie Londrei, acceptând ca această Cartă, să nu aibă supremație asupra legislației interne din Regatul Unit (!).

Când privești în mod superficial această zbatere ai senzația că te-ai reîntors în timp la 'fascinantele' zile ale propagandei sovietice, care ar fi sbierat în gura mare: O NOUĂ BĂTĂLIE ÎNTRE FORȚELE PROGRESISTE ȘI OBSCURANTISMUL RETROGRAD!!! Dar, de fapt, această dezbatere intelectuală foarte rafinată nu e decât una dintre ultimele bătălii mascate pentru trecerea globală a veselei Europe la sibirism, la obținerea plăcerii imediate.

De ce dorința de a merge spre un sibirism generalizat? De ce setea spre plăcerea imediată? Așa cum spuneam, Europa și-a pierdut de vreo două secole identitatea ei creștină. Da, Europa se află în plin post-creștinism. Și starea ei spirituală e cu atât mai rea cu cât creștinismul nu a fost înlocuit cu nicio ideologie, bună sau rea. Iar acest vacuum sufletesc duce la imposibilitatea perceperii morții ca un fenomen de tranziție către un alt univers. În consecință, moartea devine un punct terminus al vieții și, totodată, punctul de origine al unei eterne inconștiențe. Deci, nu vă refuzați nici o plăcere, prieteni, căci mâine cu toții vom muri!

Ideea aceasta a morții eterne e departe de a muri fără consecințe. Cel puțin două dintre ele sunt foarte vizibile astăzi.

Prima consecință se referă la "împingerea" cât mai îndepărtată a termenelor de soluționare a problemelor decisive. "*Morgen, morgen, nur nicht heute, man sagt alle faule Leute*" ("mâine, mâine, numai nu azi" spun toți nebunii) glăsuiește un vechi adagiu al poporului Angelei Merkel. Astfel, agențiile de presă ne transmit ușurate că s'a ajuns la o soluție de compromis în privința sistemului de vot al UE. Iată-l: noul sistem al dublei majorități (55% din statele membre și 65% la suta din populația Uniunii Europene) se va introduce la 1 Noiembrie 2014, până atunci rămânând în continuare sistemul majorității calificate, prevăzut în Tratatul de la Nisa și care favorizează Polonia. Se instituie o perioadă de tranziție până la 31 Martie 2017, când se poate forma o minoritate care să blocheze orice decizie, dacă se întrunește un procent de 75% dintre statele membre sau un procent de 75% din populația lor. În schimb, după 1 Aprilie 2017, minoritatea pentru blocarea unei decizii va fi de 55% din statele membre sau 55% din populație.

Și toată această alchimie abracadabrantă s'a realizat în cel mai pur stil caragialesc, adică după o noapte furtunoasă, cam așa:

Angela Merkel, care asigură președinția UE până la sfârșitul lunii, încercase în cursul nopții de Joi spre Vineri și pe întreaga durată a zilei de Vineri să-l convingă pe președintele polonez Lech Kaczyński să accepte proiectul ce prevedea în detaliu un compromis asupra sistemului de vot, care urma să intre în vigoare în 2014, fără o perioadă de tranziție. El a fost respins însă de polonezi, după ce Lech Kaczyński s'a consultat telefonic cu fratele său Jarosław. Mai mulți lideri, între care președintele francez Nicolas Sarkozy, premierul luxemburghez Jean-Claude Juncker și șeful guvernului spaniol, Jose Luis Zapatero, și-au asumat în aceste condiții misiunea de a negocia direct cu premierul polonez, la telefon, timp de mai multe ore.

Zău că sibariții noștri europeni cheltuie mai multă energie ca să 'împingă' termenele, decât ca să rezolve problemele șubredei Uniuni.

O a doua consecință a sibirismului european, oricât ar părea de ciudat, îl constituie fenomenul dispariției perpetuării profesiei parentale. Într'adevăr, deși statisticile nu prea o remarcă, în această generație, prea puțini fii mai urmează îndeletnicirile părinților. Poate unii dintre cititori vor spune: "Ei și ce? Trăim vremuri ale "openminds"-ilor! Fiecare încearcă să-și descopere propriile abilități extreme, pentru a obține un profit maxim! De ce trebuie să ne urmăm 'orbește' părinții?"

Mi-aduc aminte că, cu vreo treizeci de ani în urmă, am citit lucrarea de doctorat a unui inginer constructor francez referitoare la marile catedrale al Europei Evului Mediu. Una dintre primele sale concluzii era că, aceste monumente miraculoase au fost realizate într-o perioadă compactă de timp, nu mai lungă de trei sute ani. Iar aceste structuri, ale cărei tehnologii de înălțare ridică și azi numeroase semne de întrebare, nu s'au mai realizat nici înaintea acelei perioade și nici după.

În cazul Marii Piramide s'a presupus că zeci de mii de sclavi au lucrat după modelul furnicilor, ridicând acel miracol de arhitectură, inginerie și știință. Mai apoi, când entuziasmul ipotezei s'a mai diminuat, calcule practice, făcute la rece, au arătat că, pentru acea impresionantă masă de sclavi, pentru a se obține un randament cât de cât satisfăcător, ar fi trebuit construit mai întâi un oraș (în plin deșert dogoritor) cu toate facilitățile sale (de igienizare, cel puțin) care să ferească șantierul de dușmanii mortali ai acestuia, precum epidemiile. Un oraș în plin deșert, deci ... Și după mai multe dușuri reci, de acest gen, antica taină și-a reintrat în drepturi.

În cazul marilor catedrale, dificultatea arșitei deșertului era înlocuită de lipsa de spațiu (catedralele erau construite în centrele orașelor) și, în consecință, ipoteza masselor mari de sclavi, lucrând ca furnicile, cădea de la început din cauza banală a înghesuiei. "Și totuși, ce fel de oameni au înălțat aceste stranii structuri?", s'a întrebat fascinat inginerul francez.

După numeroase căutări răspunsul a fost unul surprinzător de simplu. Acei constructori 'ciudați' și credincioși (era o condiție a admiterii), constituiți în confrerii (frății), nu aveau nici unul dintre ei teama obsesivă că moartea îi va surprinde fără ca ei să-și fi terminat lucrarea. Și asta, pentru că, fiii lor (ucenicind pe lângă ei și sorbindu-le știința), le preluau lucrul din mers. Fiecare membru al confreriei privea, deci, moartea cu seninătatea datoriei împlinite și nu cu durerea eșecului prin neîmplinire, precum cei mai mulți dintre noi. Și, a propos, ați mai văzut multe miracole constructive, asemenea marilor catedrale, în Europa, de vreo câteva generații încoace?

Mai e o problemă care a ieșit din acest agitat summit cam pe ușa din dos. E vorba de referendumul francez care a respins proiectul anterior de Constituție UE. Iar mie, tocmai acest 'detaliu' mi se pare foarte important din perspectiva vremurilor care vor veni. Iată despre ce e vorba.

După cum se știe, francezul de rând a respins proiectul pentru trei motive: datorită confuziei între "directiva Bolkenstein" și prevederile constituționale, datorită fricii cetățenilor francezi față de noii veniți din Est care ar pute distruge modelul social francez și, în sfârșit, datorită opoziției împotriva admiterii Turciei în UE.

Primele două motive sunt "tehnice" și deci ușor de înțeles. Opoziția împotriva admiterii Turciei în UE, însă, pare ceva surprinzător. Ce-au francezii cu turcii, cu care, timp de secole, au fost buni prieteni?

Motivația oficială o constituie "holocaustul armean" din 1915-1917, atunci când 'trandafirii lui Alah' au lichidat de dragul purificării 1.5 milioane de armeni, dintre care unii de altă cetățenie decât cea turcă. Iar guvernul francez vrea ca Turcia de azi să iasă din amnezia ei tradițională și să-și asume acest uriaș masacru. Turcii însă, învățați de Alahul lor că statisticile sunt păgâne și că vreo câteva sute de mii de ghiauri nu prea contează la socoteală, declară numai vreo 300,000 de armeni măcelăriți, dar neuitând să amintească că și ei au avut vreo câțiva spahii viteji înjurați de mamă. Și cum la turci, mamă e numai una din harem ...

Față de această situație, guvernul francez a văzut roșu înaintea ochilor și a emis o lege cu o pedeapsă de un an închisoare și 45,000 de euro despăgubiri morale, pentru cei ce vor nega acest holocaust.

Dar gurile rele de la Paris susțin că, comunitatea armeană din Franța (cea mai numeroasă, de altfel, din Vestul european) ar fi pus la cale jocurile împreună cu diverși politicieni, în scopuri electorale. Și într'adevăr, în Franța locuiesc în pace 500,000 de armeni. Numai că, la o populație de 65 de milioane, cât are Franța, mira-m'aș ca influența lor politică să fie chiar atât de spectaculoasă. Care-o fi adevărul?

Din toată tevatura asta bramburită cu Uniunea Europeană se pot trage, totuși, câteva concluzii importante pentru viitorul apocaliptic.

Prima concluzie ar fi că, tot amându-se totul, se va amâna, probabil, și clivajul UE Nord – Sud, care va lăsa loc apariției "Confederației celor 10" (viitorul imperiu al Anticristului) de la Mediterană și "nordicului Gog" (Rusia vremurilor din urmă). Deci, "extensia" Istoriei noastre continuă să se ...

extindă.

O concluzie asemănătoare se impune și din statutul încă incert al Cartei Drepturilor Fundamentale (plină de gânduri rele și anticipând viitorul apocaliptic), despre care se fac încă referiri ambigue.

O a treia concluzie se referă la Anglia, căreia Angela Merkel a fost nevoită să-i ofere prioritatea dreptului *common-law* în fața Cartei Drepturilor Fundamentale în interiorul acestei țări. Iar de aici, mi se întărește convingerea că Anglia, după "clivaj" nu va aparține niciunuia dintre cele două blocuri.

În fine, iată și o ultimă concluzie referitoare la Turcia. Dacă este adevărată teoria conform căreia Anticristul va apărea în Libanul de Nord și se va extinde, într'o primă fază, în zona Orientului Apropiat și Mijlociu, atunci el va deveni vecin la Nord cu Turcia. Iar Turcia ar putea deveni prima țară (din cele trei), din cadrul Confederației celor 10, atacată de Anticrist în drumul său spre Roma: *M-am uitat cu băgare de seamă la coarne și iată că un alt corn mic (Anticristul, n.n.) a ieșit din mijlocul lor și dinaintea acestui corn au fost smulse trei din cele dintâi coarne.* (Daniel) Acest raționament ar implica concluzia că: mai devreme sau mai târziu, Turcia oricum va fi o componentă a Europei. Iar faptul că acum Franța o refuză și Carta Drepturilor Fundamentale încă nu-i literă de lege nu face decât să întărească ideea că, ÎNTR'ADEVĂR, EXTENSIA SE MAI ... EXTINDE ÎNCĂ.

(Nr.190/Iulie 07)